

2. Kas määruse (EL) nr 1215/12 artikli 26 lõikes 1 ette nähtud ja reguleeritud vaikiv kohtualluvuse kokkulepe nõuab kõikides aspektides autonoomset ja kõikidele liikmesriikidele ühist tõlgendamist? Ja kas seega ei või selle tingimuseks seada piiranguid, mis on sätestatud liikmesriikide riigisisese kohtualluvuse normides, nagu oleks selle kokkuleppe kehtetus menetlustes, mis väikese nõude summa tõttu tuleb Hispaania tsiviilkohtumenetluse seaduse kohaselt lahendada suulises menetluses?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrus (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (ELT 2012, L 351, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunalul București (Rumeenia) 17. oktoobril 2018 – Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE) versus Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

(Kohtuasi C-648/18)

(2019/C 25/23)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunalul București

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE)

Vastustaja: Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

Eelotsuse küsimus

Kas elektrienergia- ja maagaasiseaduse nr 123/2012 (Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012) artikli 23 lõike 1 ja artikli 28 punkti c tõlgendus, mille kohaselt on Rumeenia elektrienergia tootjad kohustatud müüma kogu toodetud elektrienergiakoguse üksnes Rumeenia tsentraliseeritud konkurentsipõhisel turul – olukorras, kus on olemas ka energia eksportimise võimalus, kuid mitte otse, vaid kaubandusettevõtjate vahendusel –, on ELTL artikliga 35 vastuolus?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Giudice di pace di Bologna (Itaalia) 22. oktoobril 2018 – UX versus Governo della Repubblica italiana

(Kohtuasi C-658/18)

(2019/C 25/24)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Giudice di pace di Bologna

Põhikohtuasja pooled

Hageja: UX

Vastustaja: Governo della Repubblica italiana

Eelotsuse küsimused

1. Kas eelotsusetaotluse esitanud kohtu taoline rahukohtunik on niisugune Euroopa ühine kohus, kes on vastavalt ELTL artiklile 267 pädev esitama eelotsusetaotlust, isegi kui riiklik õigussüsteem ei taga talle tema töökoha ajutisuse tõttu kutseliste kohtunikega samaväärseid töötingimusi hoolimata sellest, et ta täidab riiklikus kohtusüsteemis samasuguseid kohtu ülesandeid, ja jätab ta seega ilma Euroopa kohtuniku sõltumatuse ja erapooletuse tagatistest, mida Euroopa Kohus on käsitlenud kohtuotsustes *Wilson* (EU:C:2006:587, punktid 47–53), *Associação Sindical dos Juizes Portugueses* (EU:C:2018:117, punkt 32 ja punktid 41–45), *Minister for Justice and Equality* (EU:C:2018:586, punktid 50–54)?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas rahukohtunikust hageja teenistus kuulub mõiste „tähtajaline töö“ alla, mida on kasutatud direktiivi 2003/88⁽¹⁾ artikli 1 lõikes 3 ja artiklis 7, koostoimes direktiiviga 1999/70 üle võetud raamkokkuleppe tähtajalise töö kohta klausliga 2 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikega 2, nagu seda on tõlgendanud Euroopa Kohus kohtuotsustes *O'Brien* (EU:C:2012:110) ja *King* (EU:C:2017:914), ning kui see on nii, siis kas võib direktiiviga 1999/70⁽²⁾ üle võetud raamkokkuleppe tähtajalise töö kohta klausli 4 kohaldamisel pidada tavalist või kutselist kohtunikku tähtajatuks töötajaks, kes on võrreldav tähtajalisest töötajast „rahukohtunikuga“?
3. Kui vastus esimesele ja teisele küsimusele on jaatav, siis, kas Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47, koostoimes ELTL artikliga 267, arvestades Euroopa Kohtu kohtupraktikat Itaalia Vabariigi vastutuse kohta Euroopa Liidu õiguse ilmselge rikkumise eest kõrgeima astme kohtu poolt kohtuasjades *Kobler* (EU:C:2003:513), *Traghetti del Mediterraneo* (EU:C:2006:391) ja *komisjon vs. Itaalia Vabariik* (EU:C:2011:775), on vastuolus 13. aprilli 1988. aasta seaduse nr 117 artikli 2 lõigetega 3 ja 3 bis, milles käsitletakse kohtunike tsiviilvastutust tahtluse või raske hooletuse eest „seaduse või Euroopa Liidu õiguse ilmselge rikkumise korral“ ja seavad selle riigi kohtuniku nimelt sellise valiku ette – millega tuleb nii või teisiti tegemist riigi tsiviil- ja distsiplinaarvastutuse tuvastamise kohtuasjades, kus sisuline menetluspool on avaliku halduse sektor ise –, nagu käesolevas kohtuasjas käsitletaval juhul: kas rikkuda oma riigi õigusnorme, jättes need kohaldamata ja kohaldades Euroopa Liidu õigust nii, nagu seda tõlgendab Euroopa Kohus, või hoopis rikkuda Euroopa Liidu õigust ja kohaldada oma riigi õigusnorme, mis takistavad tõhusa kaitse tunnustamist ning on vastuolus direktiivi 2003/88 artikli 1 lõigetega 3 ja 7, direktiiviga 1999/70 üle võetud tähtajalise töö raamkokkuleppe klauslitega 2 ja 4 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikega 2?
4. Kas Euroopa Komisjoni toimingud, millega ta keeldus alustamast liikmesriigi kohustuste rikkumise menetlust või esitamast Euroopa Kohtule hagi [...] nõudega tuvastada, et liikmesriik on rikkunud liidu õigust, kujutab endast Euroopa Liidu lepingu artikli 2, artikli 4 lõigete 2 ja 3, artikli 6 lõike 1, artikli 9, artikli 10 lõike 1 ja artikli 17 lõike 1 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 järgi jämedat rikkumist, mis annab alust lepinguvälise vastutuse hagi esitamiseks Euroopa Liidu vastu Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 340 lõike 2 kohaselt, kui, nagu käesolevas kohtuasjas, on ilmnenuid järgmised asjaolud:
 - komisjon lõpetas teatisega DG EMPL/B2/DA-MAT/sk (2016), mille Itaalia ametiasutused said kätte 10. juunil 2016, asja EU Pilot 7779/15/EMPL, tuvastades puudujääke, ja teatas, et peatselt algatatakse rikkumismenetlus, mis puudutab aukohtunike teenistust käsitlevate riigisiseste normide mittevastavust EL õigusele eelkõige järjestikuste tähtajaliste töölepingute kuritarvitusliku kasutamise, töötasude ebavõrdsuse, puhkuse ning rasedus- ja sünnituspuhkuse seisukohast; niisugust rikkumismenetlust ei ole aga kuni tänaseni algatatud;
 - komisjon täpsustas 21. detsembri 2016. aasta teatises C(2016) 8600 final, et tal on kaalutusõigus otsustada, kas ja millal alustada rikkumismenetlust või pöörduda Euroopa Kohtusse, kelle kohtulahendite järgi ei rahuldata eraõiguslike isikute hagsid komisjoni vastu olukorras, kus komisjon keeldub alustamast rikkumismenetlust?

5. Sõltumata eelnenud neljale küsimusele antud vastustest, kas ELTL artikleid 268, 274 ja artikli 340 lõiget 2, arvestades Euroopa Liidu lepingu artiklit 2, artikli 4 lõikeid 2 ja 3, artikli 6 lõiget 1, artiklit 9, artikli 10 lõiget 1, artikli 17 lõiget 1, koosmõjus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 saab tõlgendada nii, et Euroopa Liidu vastu esitatud lepinguvälise vastutuse hagi ei saa jääda välja riigisiseste kohtute pädevusest niisugustel asjaoludel, nagu käesolevas kohtuasjas, kus on tuvastatud, et kohtunike sõltumatus ja erapooletuse põhimõtet garanteerivate liidu õigusnormide kohaldamata jätmine riiklikus õiguskorras on osaliselt põhjustatud sellest, et komisjon rikkus talle aluslepingute järelevalvaja rollist tulenevaid ülesandeid ja kohustusi, ning komisjoni kaalutusõigusest otsustada, kas ja millal algatada rikkumismenetlus või pöörduda Euroopa Kohtusse, kelle kohtupraktikas tunnustatakse asjaolu, et eraõiguslike isikute haggisid komisjoni vastu ei rahuldada olukorras, kus komisjon keeldub alustamast rikkumismenetlust, mis seega muudab ebaefektiivseks Euroopa Kohtu ainupädevuse otsustada liidu lepinguvälise vastutusega seotud vaidluse üle?

⁽¹⁾ Euroopa parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiiv 2003/88/EÜ, tööaja korralduse teatavate aspektide kohta (ELT L 299, lk 9; ELT eriväljaanne 05/04, lk 381).

⁽²⁾ Nõukogu 28. juuli 1999. aasta direktiiv 1999/70/EÜ, milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtajalise töö kohta (EÜT L 175, lk 43; ELT eriväljaanne 05/03, lk 368).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Berlin (Saksamaa) 22. oktoobril 2018 – Sundair GmbH versus WV jt

(Kohtuasi C-660/18)

(2019/C 25/25)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Berlin

Põhikohtuasja pooled

Kostja ja apellatsioonkaebuse esitaja: Sundair GmbH

Hagejad ja vastustajad apellatsioonimenetluses: WV, XU, YT, esindajad XU ja ZS

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määruse (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 ⁽¹⁾ (ELT L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10), artikli 7 lõike 1 punkti b koostoimes artikli 5 lõike 1 punktiga c tuleb tõlgendada nii, et asjaomastel reisijatel on õigus ka siis saada hüvitist lennu tühistamise eest, kui lendu teostaval õhutranspordiettevõtjal ei ole kehtivat lennutegevusluba määruse (EÜ) nr 261/2004 artikli 2 punkti a tähenduses, kehtiva lennutegevusloa puudumine on vähemalt üks tühistamise põhjustest ja reisijad ei teadnud broneerimise ajal lennutegevusloa puudumisest?

⁽¹⁾ ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10.